

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592979520/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

var dødbleg, men afgav den Forklaring, som Politi-Officieren afskede ham, med Ro og Fatning. Den Dynge af Guld og Banknoter, som laa foran ham, vaad af Blod, var hans, sagde han. Hr. *de Potter* havde tilbuddet at holde en lignende Sum imod ham. Det var ikke Sædvane mellem dem at spille anderledes end contant, og Hr. *de Potter* havde sagt: Naar Kortet er trukket, betaler jeg, hvis jeg taber. Han havde tabt, og inden han, Greven, havde seet op, havde han hørt Pistolskuddet.

De Tilstedeværendes Navne bleve opskrevne, og Politi-Officieren var ifærd med at gaae, da han endnu engang standsede overfor Grev Fritz og pegende paa hans venstre Skulder spurgte: »Ihvad er det?» – Der sad en hvidlig Plet saa stor som et Dueæg. – »Ah,« vedblev Officieren, idet han svarede sig selv, »det er, min Tro, et Stykke af Hr. *de Potters* Hjerne.« Ved disse Ord styrtede Grev Fritz afmægtig omkuld.

I et Par Uger laa han bevidstløs i Feber, og da han endelig vaagne, stod det Første, han yttrede, i umiddelbar Forbindelse med den ulyksalige og skrækkelige Scene. Han sagde til mig: »Jeg beder Dem modtage mit Æresord paa, at jeg aldrig mere vil spille.« Derpaa sank han igjen hen i en lang Døs.

Jeg havde naturligvis strax saa blidt og forsigtig som mulig underrettet Faderen om det Passerede. Han sendte en Læge og bebudede, at han vilde komme selv, hvis der skulde vise sig Fare. Da jeg havde meldt ham Sønnens Ytring, svarede han, at Resultatet var tilfredsstillende, uden at dvæle ved Maaden, hvorpaa det var kommet. Og da Sønnen endelig var Reconvalescent, bad han os reise til Wien, hvor der var »en anden Luft og andre Omgivelser«, og hvor han vilde komme og møde os.

Imidlertid var Indtrykket af *de Potters* Dødscene dybt og langvarigt ogsaa paa mig. Der hengik Maaneder, inden jeg kunde see paa Mennesker uden at tænke mig deres halve Hoved bortskudt. Hermed forenede sig en trykkende Fornemmelse: at Livet var en Mechanisme, der skjulte en sundrig Kunst, men ingen skjøn eller dyb Hemmelighed. Jeg kunde ikke faae ud, at *de Potter* havde haft en udodelig Sjæl, og ved bestandig at huske paa, hvad dette smukke, unge Menneske var blevet til: et Lig i sine sorte Klæder og lakerede Støvler, blev Alting i Tilværelsen farveløst og trist, og min egen Livskraft kunde kun hæve sig ironisk og trodsende, uden Fodfæste. Underlig nok var det samtidig ved at see Grev Fritz, at en Følelse af Livets store